

LOVCI NA ZVEZDE

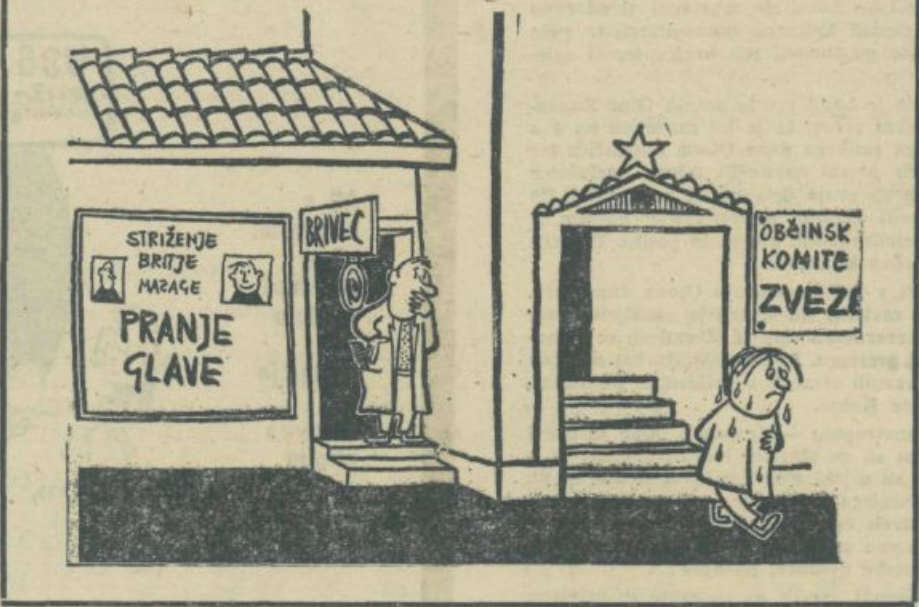
Na nebu so sijale zvezde kot brezštevila odlikovanja na prsih starega, zaslužnega generala. Svetleje so bile od odlikovanj in teže dosegljive. Redkim se je posrečilo, da so jih osvojili. Ti izbranci so bili pesniki, ki so kot pobegli psički blodili med zvezdami in puščali za sabo zlato sled svojih stopinj. Nebo je bilo poetom bolj domače kakor njihova rodna mesta. Zvezde so služile pesnikom za kandelabre na cestah neba. Če bi pesniki cenili odlikovanja, bi si na prsi pripeli zvezde. Bolj so uživali, kadar so gledali zvezdokandelaber, kakor pa zvezdo-odlikovanje.

Generali, ki so jim odlikovanja nekaj pomenila, so z zavistjo, skoraj s sovraštvom, opazovali pesniške sprehode po nebu. Niso mogli razumeti, kako je mogoče, da pesnikov ne more premamiti rumena barva zvezd, barva, kakršno ima zlato.

S kovinskimi zemeljskimi zvezdami niso bili več zadovoljni. Imeli so jih že toliko, da niso vedeli, kam bi z njimi. Generali z brki in z monokli in z odlikovanji na prsih so se polakomili nebesnih zvezd. Bili so že prestari, da bi se sami poganjali za zvezdami. Se konje so jezili samo ob svečanih prilikah, na primer ob praznikih, drugače pa so se raje prepeljali v kočijah. V vojskah so imeli skoraj toliko vojakov, kolikor je zvezd na nebu. Vojaki so morali ubogati vsaj generalov ukaz, kajti bili so brez imen. Generali pa so imeli imena in v zgodovinskih knjigah je pisalo: »To je storil general ta in ta. Tu je zmagal general ta in ta.« Vojaki so bili samo »vojaška generala tega in tega«, ki je zmagala pod njegovim poveljstvom.

Generali so se zavedali, da jim vojaki lahko osvoje zvezde. Svojim namestnikom so naročili, naj iz vseh vojska izberejo najboljšje vojake: pogumne, neustrašne in take, ki ne bolehaajo za vrtoglavo. Vedeli so, da plezanje v nebo zahteva ljudi, ki se ne boje višin. Namestniki so izbrali najboljše vojake, kot da bi vestni trgovci izbrali najboljša jabolka za izvoz. Generali so uživali ob pogledu na cvet vojske, kot uživa navdušen zbiralec ob najboljših primerkih svoje zbirke. Ko so gledali svoje fante, oblečene v svetle uniforme z bleščečimi gumbi, jim je srce zaigralo v ritmu rodoljubna koračnice. Mladi vojaki so bili ponosni, ker so šli osvajat zvezde.

NELOJALNA KONKURENCA

Vsi so bili še nepokvarjeni in med njimi ni bilo nobenega intelektualca (vsi intelektualci so že pri širšem izboru izpadli). Vojaki so bili še pravi otroci: radi so imeli bleščeče stvari, posebno zvezde in steklene kroglice.

Potem so generali dvignili svoje bleščeče palice (pri generalih je vse bleščeče) in najboljše vojake, imenovani »lovci na zvezde«, so se previdno kot potapljači na morskno dno podali v nebo. Plezali so po tenkih, srebrnih lestvicah (po kakršnih je v njihovih otroških letih plezal Miklavž). Njihove bele uniforme je pozlatili zvezdni prah in videti so bile kot generalske. Včasih je kdo omahnil z lestve in tovariši so gledali za njim vse dolje, dokler se ni izgubil v modrih meglicah. Taki prizori so jim bili všeč, ker so bili na nebu in tu je čudovito, tudi padci. Ko so prišli do prvih zvezd, so jih sneli z neba in jih spravili v nahrbtnike. Potem so se tako dolgo vzpenjali v nebo, dokler niso napolnili nahrbtnikov.

S polnimi nahrbtniki so se vrnili na Zemljo. Nihče jih ni opazil, ker nihče ni mislil, da nosijo zvezde v nahrbtnikih. Vso pot do vojašnice so peli. Pred generali so se postavili v vrsto in ti so opazili, da se jih je vrnilo zelo malo. Toda, ko so iz nahrbtnikov stresli zvezde, so generali ob njihovem žvenketanju pozabili na vojake. Planili so po zvezdah in si jih pristikali na prsi. Potem so se spomnili tudi vojakov. Nasmejanih obrazov so veleli svojim stražnikom, naj prinese košare s

kovinskimi zvezdami. Velikodušno so jih razdelili med vojake in jim dovolili, da so odšli domov.

Lovci na zvezde so ob večernih urah posedali na balkonih svojih hiš in kadar je bilo jasno, so strmeli vanj in gledali, kako novi lovci nabirajo zvezde za svoje generale. Kadar so se spomnili svojih kovinskih zemeljskih zvezd, ki so jim jih dali generali v zameno za nebesne zvezde, so se otožno nasmehili.

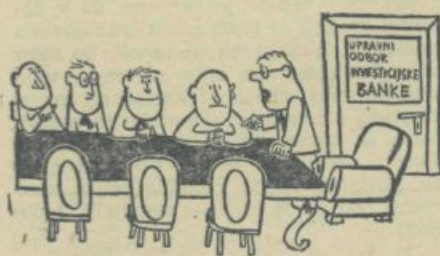
PETER BALOH

JUTRI BO PREPOZNO

— Ali se je utrgal oblak ali se je podrl jez?
— Solze so nas zalile. Organizirali smo namreč festival domačih popevk!

PREDLOG ZA IZBOLJŠANJE INVESTICIJSKE POLITIKE

— Ljudje, le sem! Zdaj bomo delili investicije po pameti in vesti!

PEKLENSKI INTERJU

(Ekskluzivno za TRIBUNO)

Znano je, da so novinarji pravi tiči, kadar je treba najti kakšen ekskluzivni material. Če je treba, bo novinar intervjuval celo samega vraga. Naš list »Glas bulvarjev« je še enkrat dokazal, da mu konkurenca drobi za petami. Oni sicer lovijo četnike in podobne atraktivne osebnosti, intervjuvajo morilce znanih gangsterjev, toda do danes še niti enemu novinarju konkurenčnih listov ni uspelo dobiti ekskluzivni material iz pekla. Že spet smo mi prvi! Naš sodelavec, od danes dalje urednik Njuško Njuškalič je intervjuval enega od pravih prebivalcev pekla, pravega vraga! Naj nas hudič vzame, če ne bo zaradi tega glavni urednik »Polnočnega lista« shujšal za tri kilograme.

Torej, da ne bi odlašali, pred nami je magnetofon s senzacionalnim razgovorom. Da bo intervju čimbolj identičen, vam bomo reproducirali posnetek našega velikega reporterja. Da pa ne bi mislili, da smo si vse to izmislili, objavljamo tudi ilustracijo, na kateri se jasno vidi, kako se naš urednik razgovarja z rogačem.

Glavni urednik: »Spustite trak!«

(zzzzz, kvreprszzyéskvrcštrzzzzzziiuuu) Peklenški ropot. V ozadju je slišati staro popevko »Da djavo postoji to znam...« zzzzzkvrczzz. Naenkrat se zasliši glas reporterja.)

Reporter: Dragi bralci! Nahajam se v peklu, nahajam se v peklu. Oglušam se vam iz pekla, kamor sem, seveda, prišel samo po novinarskih opravkih. Dragi bralci, tukaj je pekel, brrrr! Pekel deluje tako grozno, jao, nikar me ne zbadajte z ostni, ko sem že vključil mikrofona. Dragi bralci, torej, rekel sem: pekel. Tukaj je tako grozno, da me spominja na rubriko »Borišče mišljenja« našega znanega lista »Teleprinter«. Na pomoč! Spametujte se, prosim vas. Nikar se ne kompromitirajte pred stotisoči bralcev. No, tako. Sicer pa, če vas smem vprašati, ali ste vi pravi vrag ali samo delate v peklu takole honorarno?

Hudič: Heheheee (demonški smeh, seveda). Kaj je to, honorarno? Pri nas delamo samo večno! (Peklenški smeh.)

Reporter: Kdaj pa greste potem v pokoj?

Hudič: Ko preteče 35 večnosti, videti pa je, da odselej po štiridesetih.

Reporter: Na zemlji pravijo, da hudič vse ve. Ali mogoče veste, zakaj preteklo zimo ni bilo zadosti kurjave?

Hudič (peklenški smeh): Vem, vem, pa še kako vem! V zadnjem času prihaja k nam čedalje več grešnikov, tako da moramo sestaviti kar dva grafikona enega pod drugega, da ne bi pripeljali v neprimerno kriviljo porasta števila grešnikov. Ko je bog projektiral pekel, sploh še niso vedeli za

električni tok. (Bog je naredil pekel, a človek je odkril vsa odkritja.) Po drugi strani smo morali povečati delovna mesta, ker smo plačani po učinku, po enoti mučenja. Pri tem smo se morali seveda omejiti na klasično »kurivo«, ker bog priznava samo tisto, kar je sam ustvaril. Kljub temu, da dobivamo velike količine kuriva — zaradi tega ga na zemlji primanjkuje — se včasih zgodi, da ga zmanjka tudi nam. V tem primeru ne kurimo pod kotli tistih duš, ki tudi na zemlji niso mogle dobiti premoga in drv ali pa si ga niso imele za kaj kupiti. (Ironičen smeh.)

Reporter: Kaj pa storite, kadar vam zmanjkajo velike količine kuriva?

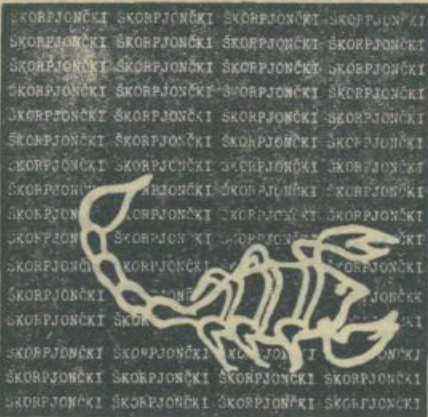
Hudič (smeh): Potem prikazujemo grešnikom televizijske filme o nebu (peklenški smeh) ali pa jim predvajamo popevke z jugoslovanskih festivalov zabavne glasbe (smeh).

Reporter: Ste pa res okrutni! Tako pri nas ne kaznujejo niti satirikov. Saj res, kako pa je dol pri vas s satiro?

Hudič: Hudiča, nikar me ne sprašujte. Tudi jaz sem se nekdaj ukvarjal z njo. Enega sem zbadel z levim, drugega z desnim rogom, tretjega sem potikal s trdim koplom. Toda nekega dne so se ogroženi spomnili in si nekako preko zvez nabavili blagoslovljeno vodico. Tako so me povsem onemogočili. (Demonški smeh preide v nekaj podobno demonskemu joku.)

Zbor hudičev: Niti sam hudič ne more dolgo pisati satire!

Paja Kanižaj

CANKAR — SE VEDNO PREOSTER

Udeležba kulturne javnosti na nedavni prireditvi v Operi je pokazala, da uho marsikoga še ne prenese vedno aktualnih resnic, ki jih je Cankar o svojih rojakih in zanje napisal pred petdesetimi leti in več.

TELEVIZIJA NA POHODU

Tudi v skupščini so že ugotovili, da naša televizija prav počasi taca za našo stvarnostjo. Državljan, veselite se! Samo še leto ali dve in že bodo tegobe neteleviziranih občanov in težave za televizijske studije zainteresiranih občanov in organizacij — premagane. Do takas pa se vzgledujte — pri upokojencih.

OB 20-LETNICI DRUSTVA NOVINARJEV SLOVENIJE

Govor tov. Ribičiča na zadnjem plenumu CK ZKS je prva objavila zagrebška Borba. Objavljen je bil tudi v treh izdajah Dela. Zanimivo je, da je v Delu izpuščen odstavek, ki se nanaša na Perspektive. Konsekvenca? Za najnovejša slovenska uradna mnenja o bivši slovenski reviji lahko zvedo samo neslovenski bralci.

KAKOR TI MENI, TAKO JAZ TEBI

Mnogi med nami so, roko na srce, v zadnjih mesecih lanskega leta prav težko oddali obljubljeni in podpisani znesek posojila za Skopje. Prav tako gredo zdaj tudi drugi strani obveznice iz rok.

PREDLOG

Pravijo, da ni denarcev za izgradnjo koprskje železnice in naprav v luki. Ustanovimo delniško družbo malih ljudi, tistih, ki menijo, da bi se naložba denarcev v te stvari dobro obnesla. Zberimo te denarce, uporabimo jih in videli bomo, kdo se bo zadnji smejal!

HOBBY — GEOGRAFIJA

V TV klubu smo gledali spominke z afriške turnee po Egiptu, Izraelu in Libanonu! Včasih bi bilo dobro kakšno oddajo spet malo pripraviti, kajne?

NOVE DEFINICIJE IZ NAŠIH PODJETIJ

PREMIJA — pogonsko gorivo mnogih uslužbencev

SESTANEK IN DISKUSIJA — eksperimentiranje v sobi tišine

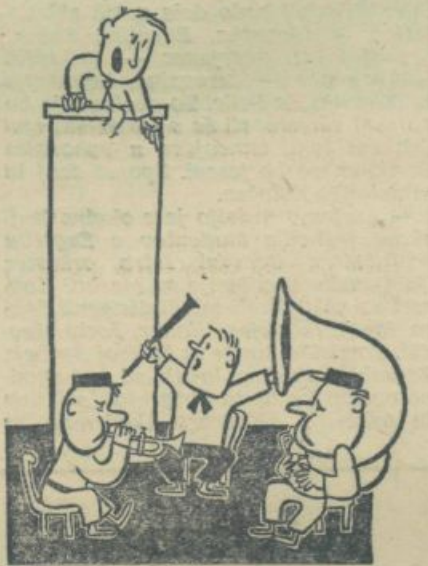
BLAGAJNIK — lahko pokvarljivo blago. Priporočamo hrambo na hladnem in temnem prostoru

DELAJSKI SVET — ventilator, zadolžen za rotacijo

PROTEKCIJA — kvalifikacija rodbinskega izvora

TELEFON — sredstvo za zveze med prijatelji in sorodniki

Iz naše kulture

— Zakaj ne igraš tako, kot je napisano?
— Zato, ker se takole lepše sliši!